

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5670/2025-16

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji Davorki Ćurko Nasić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Marka Bačaneka, OIB: 78280199984, iz Zagreba, 14. Podbrežje br. 8, kojeg zastupa punomoćnik Igor Metelko, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., OIB: 53056966535, iz Zagreba, Magazinska 69, kojeg zastupaju punomoćnici odvjetnici iz Odvjetničkog društva Glamuzina & Grošeta d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave, zaključene 1. lipnja 2026., u nazočnosti tužitelja i njegovog punomoćnika te punomoćnice tuženika, 12. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je nišetna odredba Ugovora o kreditu br. 028-50-4110230 od 17. svibnja 2007., sklopljenog između tužitelja Marka Bačaneka i tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., koja u dijelu čl. 3. glasi: "NAKNADA 3,30% (tri zarez trideset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita ...).".

II Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d. isplatiti tužitelju Marku Bačaneku iznos od 916,31 EUR sa zateznim kamatama tekućim na iznos od 338,01 EUR od 4. rujna 2025. pa do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju trošak parničnog postupka u iznosu od 615,58 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 12. lipnja 2026. do isplate, po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu broj 028-50-4110230 od 17. svibnja 2007., prema kojem je tuženik, kao kreditor, tužitelju, kao korisniku kredita, odobrio kredit u iznosu od 17.460,21 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora za CHF na dan korištenja kredita. Odredbom čl. 3. predmetnog Ugovora tuženik je obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 3,30% od iznosa kredita, koja je i naplaćena tužitelju 23. svibnja 2007. u iznosu od 576,18 CHF, odnosno u kunsjoj protuvrijednosti prema tečaju na dan korištenja kredita u iznosu od 2.546,74 kn, a u eurskoj protuvrijednosti u iznosu od 338,01 EUR. Tvrdi da o samoj ugovornoj odredbi o visini naknade za obradu zahtjeva ugovorne strane nisu pojedinačno pregovarale te da tuženik prethodno, a niti naknadno, nije tužitelju jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova obrade kreditnog zahtjeva, odnosno od čega se isti sastoje, koje su sve radnje izvršene u obradi zahtjeva, a niti zašto su naplaćene u određenom iznosu, tako da sporna odredba u potpunosti odgovara pojmu nepoštene ugovorne odredbe, kako ju definira odredba čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača, odnosno odredba čl. 49. važećeg Zakona o zaštiti potrošača. Naime, radi se o odredbi koja je unaprijed formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženik, kao jača ugovorna strana, na sadržaj koje tužitelj nije mogao utjecati te je ista prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužitelja. Tuženik je tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši ga za navedenu tzv. ulaznu naknadu. Nakon isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade, koju je tuženik naplatio iz iznosa kredita, isti je obračunavao i tužitelju zaračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, dakle, s uračunatom ulaznom naknadom, iako mu je faktički isplatio drugi, manji iznos kredita. Na taj je način prouzrokovao neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, umjesto da je naknadu ukalkulirao u ugovorenu redovnu, nominalnu kamatu koju tužitelj već plaća kao cijenu kredita. Navodi i da uglavničene zatezne kamate na naplaćeni iznos naknade od dana naplate, tj. 23. svibnja 2007., do dana podnošenja tužbe iznose 578,30 EUR, slijedom čega je zatražio ukupni iznos od 916,31 EUR s daljnjim zateznim kamatama tekućim samo na iznos glavnice od 338,01 EUR od podnošenja tužbe do isplate, sve uz naknadu parničnog troška sa zateznim kamatama tekućim od dana podnošenja tužbe do isplate.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu osporio tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti, te je prigovorio naznačenoj vrijednosti predmeta spora deklaratornog zahtjeva i istaknuo prigovor zastare. Ustvrdio je da je navedena ugovorna odredba predmetnog Ugovora o kreditu jasna, lako uočljiva i razumljiva, zbog čega nije dopušteno ispitivati njenu poštenost sukladno odredbama Zakona o zaštiti potrošača, a i obveza tužitelja koja iz iste odredbe proizlazi je određena. Smatra da je svaki prosječni potrošač sposoban izračunati i razumjeti postotak od određenog iznosa i utvrditi iznos svoje obveze te da je tužitelj mogao shvatiti financijske obveze koje za njega iz iste proizlaze i procijeniti je li za njega takva odredba prihvatljiva ili nije. Plaćanje jednokratne nagrade za korištenje kredita propisano je tuženikovim općim aktima čija je primjena ugovorena u čl. 9. Ugovora o kreditu, a tužitelj je potpisom predmetnog ugovora izjavio da je s istima upoznat i pristao na njihovu primjenu. Sve i da je dopušteno provođenja testa poštenosti, a što tuženik osporava, smatra da tužitelj ničim ne dokazuje da bi predmetna odredba prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama

ugovornih strana, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a koje pretpostavke moraju biti ispunjene da bi se odredbe mogle smatrati nepoštenima. Smatra neosnovanim navode tužitelja da bi tuženik morao u samom ugovoru o kreditu navesti na što se odnosi navedena naknada za odobrenje kredita i koje troškove tuženik istom pokriva te se pozvao i na odredbu čl. 326. Zakona o obveznim odnosima, sukladno kojoj se ništetnost ne može isticati ako je uzrok ništetnosti bila zabrana manjeg značenja, a ugovor je ispunjen u cijelosti. Tužitelj je naknadu platio i na istu nije imao prigovora, a Ugovor je u cijelosti ispunjen. Smatra i da se pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske koje je zauzeto na sjednici Građanskog odjela od 30. siječnja 2020. o tijeku zastare od pravomoćnog utvrđenja ništetnosti ne može primijeniti na djelomičnu ništetnost ugovora, s obzirom da se radi o povredama manjeg značaja. Tuženik je naveo kako ne prigovara visini tužbenog zahtjeva, ali prigovara osnovanosti tužbenog zahtjeva u cijelosti, kao i da bi tuženik bio nesavjesni stjecatelj u smislu odredbe čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, jer sve i da je predmetni ugovor djelomično ništetan, što tuženik osporava, tuženik se ne može smatrati nesavjesnim stjecateljem. Ukazao je i na činjenicu da je tužba podnesena 18 godina nakon naplate sporne naknade i da se tuženik ne može smatrati nepoštenim stjecateljem za cjelokupno razdoblje, neovisno o tome kada je tužitelj podnio tužbu. Slijedom navedenog, predložio je odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan i zatražio naknadu parničnog troška sa zateznim kamatama tekucim od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate. Naknadno je učinio nespornim i obračun zateznih kamata, odnosno visinu tužbenog zahtjeva i u tom dijelu.

3. Tijekom postupka sud je izvršio uvid obračun zakonske zatezne kamate, prijepis knjigovodstvene kartice, otplatni plan, kontrolni ispis unosa korištenja, Ugovor o kreditu od 17. svibnja 2007. (dalje: Ugovor), solemnizaciju, te je saslušan tužitelj.

4. Ocjenjujući u postupku izvedene dokaze, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Među strankama nije sporno da je 17. svibnja 2007. sklopljen Ugovor, temeljem kojeg je tuženik stavio tužitelju na raspolaganje kredit u iznosu od 17.460,21 CHF i to u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika na dan korištenja kredita, kako to i proizlazi iz sadržaja Ugovora, iz kojeg proizlazi i da je isti sklopljen radi kupnje osobnog vozila, te da je odredbom čl. 3. istog ugovorena obveza korisnika kredita na plaćanje naknade u visini od 3,30% od iznosa kredita, jednokratne, a koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita.

6. Nije sporno niti da je tužitelju prilikom isplate kredita, tj. 23. svibnja 2007., naplaćena naknada u iznosu od 2.546,74 kn, odnosno u važećoj valuti iznos od 338,01 EUR, što i proizlazi iz kontrolnog ispisa unosa korištenja. Nadalje, nije sporno niti da zatezne kamate na taj iznos od dana naplate do dana podnošenja tužbe iznose 518,82 EUR, koliko i proizlazi iz obračuna zakonske zatezne kamate, dok je sporno je li navedena ugovorna odredba nepoštena i kao takva ništetna te pripada li tužitelju posljedično pravo na povrat navedenog iznosa naplaćenog na ime tzv. ulazne naknade, a sporno je i je li tražbina tužitelja zastarjela, kao i tijekom zateznih kamata, jer tuženik osporava da bi bio nepošteni stjecatelj.

7. Glede naznačene vrijednosti predmeta spora u tužbi u iznosu od 2.200,00 EUR, za istaknuti je da, iako je tužitelj, pored zahtjeva za isplatu iznosa glavnice od 338,01 EUR, postavio i tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnom odredbe o tzv. ulaznoj naknadi, s obzirom da upravo zbog te ništetnosti potražuje navedeni iznos, radi se zapravo o deklaratornom preambulu zahtjeva za isplatu, koji zahtjev se ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora, već se ista određuje samo prema vrijednosti zahtjeva za isplatu, jer isti u tom slučaju predstavlja glavni zahtjev,

sukladno čl. 35. st. 1. ZPP te sukladno pravnom shvaćanju izraženom u odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske (npr. Rev-x-479/2010-2 od 11. travnja 2011.), prema kojem je u tom slučaju mjerodavna vrijednost predmeta spora sadržana u zahtjevu za isplatu, odnosno iznos glavnice od 338,81 EUR, kako je to sud i utvrdio na pripremnom ročištu. Isto tako nije od utjecaja na vrijednost predmeta spora okolnost da je tužitelj uglavničio zatezne kamate za razdoblje do podnošenja tužbe, jer je to i dalje ostala sporedna tražbina, neovisno kako je izražena, koja ne utječe na vrijednost predmeta spora. Naime, tek po podmirenju glavnice, zatezne kamate se mogu osamostaliti i postati glavna tražbina, a to konkretno nije slučaj, jer glavna tražbina nije podmirena. Drugačije shvaćanje omogućilo bi tužitelju zlouporabu prava, koju je sud dužan spriječiti, jer je obračunavanje zateznih kamata u apsolutnom iznosu očito usmjereno na pokušaj povišavanja vrijednosti predmeta spora radi ostvarenja naknade parničnog troška u većem iznosu.

8. Iz iskaza tužitelja, koji je sud kao logičan i neposredno uvjerljiv prihvatio u cijelosti, proizlazi da je predmeti kredit podigao radi kupnje vozila koje mu je bilo potrebno za privatne svrhe, a tuženiku se obratio radi kredita jer su ga uputili iz autokuće u kojoj je odabrao vozilo. Nakon dogovora o visini kredita, kada je drugi put došao radi potpisivanja ugovora, isti ga je dočekao unaprijed pripremljen za potpis, tako da nije bilo nikakvog pregovaranja o pojedinačnim ugovornim odredbama, pa tako ni o spornoj. Pročitao je ugovor prije potpisivanja i vidio odredbu o naknadi, ali mu nije bilo jasno zašto se naplaćuje, niti mu je bilo objašnjeno na koje se troškove odnosi, a niti zašto se naplaćuje u određenom postotku od iznosa kredita. Nije tražio objašnjenje za tu ugovornu odredbu, jer je shvatio da je doveden pred gotov čin, odnosno da nema mogućnost bilo što u ugovoru izmijeniti.

9. Dakle, u postupku je utvrđeno da se radi o potrošačkom ugovoru, odnosno da je tužitelj prilikom njegova sklapanja imao svojstvo potrošača, kako ga definira odredba čl. 3. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZPP/03), prema kojoj odredbi je potrošač definiran kao svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju, niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, a koja okolnost proizlazi iz činjenice da je tužitelj Ugovor sklopio kao fizička osoba i to u svrhu kupnje vozila nabavljenog za privatne svrhe. Utvrđeno je i da je predmetni Ugovor sklopljen na standardiziranom, unaprijed popunjenom obrascu ugovora, da tužitelju prilikom dogovaranja kredita uopće nije spomenuta sporna ugovorna odredba o naknadi za obradu kredita, kao i da ista u smislu vrste i konkretne visine, nije uopće bila određena, već je samo naveden postotak u kojem se naplaćuje i da se plaća od iznosa kredita, da je jednokratna i da se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita. Utvrđeno je i da nije bilo mogućnosti pregovaranja o pojedinačnim odredbama ugovora, pa tako niti o spornoj, što tuženik niti ne osporava, a nije od značaja okolnost da su naknade bile propisane općim aktima tuženika, koje on spominje u čl. 9. Ugovora, jer se samo na temelju toga ne može zaključiti da je djelatnik tuženika postupio drugačije nego što to proizlazi iz iskaza tužitelja, odnosno da je objasnio tužitelju o kakvoj naknadi se radi i zašto se ista naplaćuje, kao i zašto baš u toj visini.

10. Nadalje, nije sporno da se utvrđenja suda iz postupka povodom kolektivne tužbe Udruge Potrošač radi zaštite kolektivnih prava i interesa potrošača-korisnika kredita, koji je vođen pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/2012, izravno ne primjenjuju na ovaj postupak, jer se u tom postupku nije utvrđivala ništetnost odredbi o tzv. ulaznoj naknadi, stoga je u ovom postupku trebalo utvrditi radi li se o ništetoj ugovornoj odredbi.

11. Neosnovano je tuženik prigovorio zastari u dijelu zahtjeva za utvrđenje ništetnosti, jer se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, sukladno 328. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj: 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje: ZOO).

12. Glede pak osnovanosti ovog zahtjeva, za istaknuti je da je u postupku utvrđeno da je predmetni Ugovor sklopljen na standardiziranom, unaprijed pripremljenom obrascu, u kreiranju sadržaja kojeg tužitelj nije sudjelovao, niti je bilo pregovaranja o njegovim pojedinačnim odredbama, a niti mu je objašnjeno na što se sporna naknada odnosi i zašto se naplaćuje baš u toj visini.

13. Nadalje, odredbom čl. 81. st. 1. ZZP/03, koji se primjenjuje s obzirom na vrijeme sklapanja Ugovora, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno st. 2. istog članka, smatra se da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njen sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, s tim da trgovac može dokazati da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo (st. 4.), što znači da je teret dokaza ove okolnosti na trgovcu. Sukladno čl. 82. ZZP/03, uz ispunjenje navedenih pretpostavki, mogle bi se smatrati nepoštenima, primjerice, i odredba kojom se potrošaču nameću obveze, a da potrošač prije sklapanja ugovora nije bio u mogućnosti upoznati se s tom odredbom, a sukladno čl. 83. ZZP/03, prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, s obzirom na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor, pri čemu, sukladno čl. 84. ZZP/03, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Nadalje, sukladno čl. 87. ZZP/03, nepoštena ugovorna odredba je ništetna, s tim da ništetnost ugovorne odredbe ne povlači ništetnost i samog ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe, a isto propisuje i odredba čl. 324. st. 1. ZOO.

14. Sporna ugovorna odredba o obvezi korisnika kredita platiti naknadu za obradu kredita ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, pa se na nju ne odnosi odredba čl. 84. ZZP/03. Nadalje, iako je navedena odredba naizgled jasna i razumljiva, u smislu obveze tužitelja na plaćanje naknade za obavljanje bankarskih usluga, nije do kraja jasna u dijelu visine te naknade, jer je navedeno samo u postotku koliko ista iznosi, a pritom nije naveden konkretan iznos naknade, tečaj po kojem se vrši naplata naknade, niti na koji dan se vrši konverzija tog postotka od iznosa koji je u CHF u kune, s obzirom da je obveza vezana za CHF (valutna klauzula). Nadalje, tužitelj nije upoznat s tom obvezom prilikom dogovaranja kredita, već tek kada je došao potpisati isti. Osim toga, u Ugovoru nije jasno i određeno navedeno na što se, odnosno koje troškove, ta naknada odnosi, niti je to tužitelju objasnio djelatnik tuženika prilikom potpisivanja Ugovora, pa se, po ocjeni suda, radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a kojom je tužitelju nametnuta obveza plaćanja naknade u relativno visokom iznosu od nespornih 338,01 EUR, pa je time prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, kao potrošača. Pritom je za istaknuti i da posao obrade kredita predstavlja redovne poslove koje tuženik u sklopu svoje djelatnosti obavlja, što upućuje na zaključak da se radi o redovnim troškovima

poslovanja banke, kao što su plaće djelatnika, režijski troškovi, porezi i sl., za koje nije utvrđeno da korespondiraju s iznosom naknade koja je ugovorena spornom odredbom i naplaćena tužitelju. Još je za dodati i da je cijena kredita sadržana u ugovornoj kamati, pa tuženik ne može osnovano još i redovne troškove svog poslovanja prebaciti na korisnika kredita-potrošača.

15. Slijedom navedenog, radi se o nepoštenoj ugovornoj odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja je nametnula obvezu tužitelju, kao potrošaču, plaćanja neobrazložene naknade u iznosu koji svakako ne odgovara eventualnim stvarnim troškovima koji su mogli nastati prilikom obrade kredita, koja odredba je, stoga, prouzročila znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, kao potrošača, pa je ista, sukladno čl. 87. ZZP/03, ništetna, s tim da ništetnost te odredbe ne povlači ništetnost samog ugovora, budući da on može opstati bez te odredbe. Za dodati je i da se, imajući u vidu visinu naplaćene naknade, i okolnosti sklapanja Ugovora (izostanak pregovora), ne radi o zabrani manjeg značaja, tako da unatoč tomu što je ugovor izvršen, to nije od utjecaja na mogućnost isticanja ništetnosti u smislu čl. 326. st. 2. ZOO. Slijedom navedenog, sud je utvrdio ništetnost sporne ugovorne odredbe o naknadi i odlučio kao pod točkom I izreke.

16. Sukladno odredbi čl. 323. st. 1. ZOO, u slučaju ništetnosti ugovora, svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, iz čega slijedi da se na predmetno potraživanje usmjereno na isplatu primjenjuje opći zastarni rok od 5 godina iz čl. 225. ZOO. Međutim, iako je od dana naplate predmetne naknade do dana podnošenja tužbe proteklo više od 5 godina, potraživanje tužitelja nije zastarjelo iz razloga što je tužitelj tek u ovom postupku zatražio da sud spornu odredbu predmetnog Ugovora o kreditu, kojom je ugovorena ta naknada, utvrdi ništetnom. Ovo s obzirom na pravno shvaćanje zauzeto na 1. sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske 30. siječnja 2020., prema kojem u slučaju restitucijskog zahtjeva, koji je posrijedi u ovom postupku, zastarijevanje počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, iz čega slijedi da zastarijevanje tražbine tužitelja usmjerene na povrat naplaćenog iznosa naknade ne počinje teći sve do pravomoćnosti ove odluke, što pak ne čini preuranjenom tužbu u dijelu restitucijskog zahtjeva, kako to pogrešno smatra tuženik, jer ništetnost i njene posljedice nastupaju od trenutka sklapanja Ugovora te nema zapreke da se ta dva tužbena zahtjeva prihvate istodobno.

17. Slijedom navedenog, temeljem čl. 323. st. 1. ZOO, naloženo je tuženiku isplatiti tužitelju iznos naplaćene naknade od 338,01 EUR, a sukladno čl. 1115. ZOO, s obzirom da predmetno potraživanje predstavlja stečeno bez osnove, tužitelju pripada pravo i na zatezne kamate tekuće od nespornog dana kada je tužitelju ista naplaćena tj. 23. svibnja 2007. do isplate, kako je to tužitelj i zatražio. Kako je nesporno da iste za razdoblje od 23. svibnja 2007. do 3. rujna 2025. iznose 578,30 EUR, koliko i proizlazi iz obračuna zakonskih zateznih kamata, te koliko je tužitelj i zatražio, iste su mu za to razdoblje i dosuđene u tom iznosu, kao i daljnje zatezne kamate na iznos glavnice tekuće od 4. rujna 2025. do isplate. Pritom je za istaknuti i da, iako se zatezne kamate u pravilu obračunavaju u apsolutnom iznosu tek po podmirenju glavnice, kada se i osamostaljuju kao tražbina, u odredbama ZOO nema zapreke da se iste za pojedino razdoblje i prije toga izraze u apsolutnom iznosu. Pravo na zatezne kamate s tim tijekom (od dana naplate predmetne naknade) pripada tužitelju jer je tuženik bio nepošten, budući da je znao i morao znati da naplaćivanje tako visokog iznosa naknade ne opravdavaju troškovi na koje se odnosi

i da je zbog izostanka mogućnosti pregovaranja o toj odredbi, kao i izostanka potpunog informiranja tužitelja o njoj, ta odredba ništetna.

18. Odluka o troškovima postupka temelji se na čl. 154. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje: ZPP), a isti su odmjereni primjenom čl. 155. ZPP i Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/23, dalje: Tarifa), kao i sukladno vrijednosti predmeta spora koja iznosi 338,01 EUR.

19. Tužitelju su priznati troškovi zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to: trošak sastava tužbe po Tbr. 7. toč. 1. (50 bodova), trošak sastava podnesaka od 12. studenog 2025. i 27. travnja 2026., oba po Tbr. 8. toč. 1. (2x50 bodova), zatim trošak zastupanja na ročištu od 1. lipnja 2026. po Tbr. 9. toč. 1. (50 bodova), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude po Tbr. 9. toč. 3. (25 bodova), te trošak PDV-a u iznosu od 112,50 EUR, kao i pristojbi na tužbu i presudu u iznosu od po 26,54 EUR. Nije mu priznat trošak sastava još jednog podneska od 27. travnja 2026. i podneska 12. svibnja 2026., kojima predlaže odgodu ročišta zbog spriječenosti pristupa tužitelja pozvanog radi saslušanja na dva ročišta, jer taj trošak nije bio potreban za vođenje postupka, a nije mu priznat niti trošak zastupanja na ročištu od 12. svibnja 2026., jer punomoćnik tužitelja nije pristupio na isto.

20. Slijedom navedenog, dosuđena mu je naknada parničnog troška u ukupnom iznosu od 615,58 EUR i to sa zateznim kamatama, sukladno čl. 151. st. 3. ZPP, tekućim od dana donošenja presude pa do isplate.

21. Odluka o visini kamatne stope temelji se na čl. 29. st. 2. ZOO.

U Zagrebu, 12. lipnja 2026.

Sutkinja:
Davorka Ćurko Nasić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka presude, a koja se podnosi putem ovoga suda županijskom sudu.

DNA:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30889-49774**

Kontrolni broj: **06f85-62641-50113**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.